

## Závist

Hana Zagorová

Na očích černé brýle a výraz,  
co jasně říká, neřeknu nic.  
Jediný pohled vlije slepý vztek  
a temný zákal do zřítelnic,  
ruce jak z pavučin.

A v síti tepen  
překyselá krev se vaří,  
k nikomu nepatří  
a přece  
bez ní žít se nikdy nepodaří.

Kroky za oponou tu zní  
a ve tmě nevyřčené jméno zůstává.  
Kdosi o štěstí právě sní  
a tma černou tuší,  
denní sliby ruší.

Závist,  
do oken dívá se závist.  
Z očí a rtů si smíš dál číst,  
tak se k nám vrátila  
závist  
daň ze všech ztrát

umí brát.

Kdo na svou loď ji pustí,  
nedopluje zpátky  
ke svým starým břehům  
a v duši zůstanou mu  
bez plastických úprav  
jizvy plné stehů.

Ticho za oponou je zlé.  
Všichni jsme zasažení,  
nám jen poroučí.  
Pryč jsou dny štěstí nádherné  
a tmu otevírá  
průsvitná a čirá.

Závist,  
do oken dívá se závist.  
Z očí a rtů si smíš dál číst,  
tak se k nám vrátila  
závist,  
daň ze všech ztrát  
umí brát.

Závist  
vyžeň ze svých dveří  
dřív než se láska tvá  
vzdá míst,  
kde žila s vírou.

Zruš závist,  
dokud si vládneš sám.

Závist  
vyžeň ze svých dveří.  
Závist  
dřív než se láska tvá  
vzdá míst,  
kde žila s vírou.  
Zruš závist,  
dokud si vládneš  
ty sám.